

[සිසුපමාලා:]

ඉතො බිහිඤ්ඤා පාසණ්ඨා දිට්ඨිසු පසීදන්ති නෙ,
න තෙසං ධම්මං රොවෙමි න නෙ ධම්මස්ස කොවිද්ද.

අභි සක්කඤ්ඤා ජානො බුද්ධො අප්පට්ඨිග්ගලො,
සබ්බාභිභූ මාරනුද්ද සබ්බත්ථපරාජිතො,
සබ්බත්ථ මුත්තො අසිතො¹ සබ්බං පස්සති වක්ඛුමො.

සබ්බකම්මකම්ම²ප්පත්තො විමුත්තො උපධිසම්ඛයො,
සො මිත්තං භගවා සත්ථා භස්ස රොවෙමි සාසනන්ති.

අථ බො මාරො පාපිමො -පෙ- නත්ථවන්තරධාසීති.

5. 1 9.

සෙලාසුභතං.

170. ඝාචප්ඵියං—

අථ බො සෙලා භික්ඛුනී පුබ්බන්තසමයං නිවාසෙත්වා පහතච්චරමාදය
ඝාචප්ඵීං පිණ්ඩාය පාවිසි. සාවච්චියං පිණ්ඩාය චරිත්වා පච්ඡාභතතං පිණ්ඩපාන-
පටික්කන්තා යෙන අක්ඛිමනං තෙනුපසම්ඛමි දිවාච්ඡාරාය. අක්ඛිමනං
අපේක්ඛාගහෙත්වා අඤ්ඤභරණම් රුක්ඛමුලො දිවාච්ඡාරං නිසීදී.

අථ බො මාරො පාපිමො සෙලාය භික්ඛුනීයා භයං ඡ්චේතනන්තං
ලොමහංසං උප්පාදෙභුකාමො සමාධිමහා වාචෙභුකාමො යෙන සෙලා
භික්ඛුනී තෙනුපසම්ඛමි. උපසම්ඛමිත්වා සෙලං භික්ඛුනීං ගාථාය අඤ්ඤාසී:

කෙතීදං පකහං බිම්බං කන්තනු³ බිම්බස්ස ඤාරකො,
කන්තනු⁴ බිම්බං සමුප්පන්තං කන්තනු³ බිම්බං නිරුඤ්ඤිතී.

අථ බො සෙලාය භික්ඛුනීයා එතදහොසී: කො භු ඛොයං මනුසෙසා
වා අමනුසෙසා වා ගාථං භාසන්ති. අථ බො සෙලාය භික්ඛුනීයා එතදහොසී:
මාරො බො අයං පාපිමො. මම භයං ඡ්චේතනන්තං ලොමහංසං උප්පාදෙභුකාමො
සමාධිමහා වාචෙභුකාමො ගාථං භාසන්ති අථ බො සෙලා භික්ඛුනී මාරො
අයං පාපිමො ඉති විදීත්වා මාරං පාපිමන්තං ගාථාහි පච්චිමාසී:

නසීදං අන්තකහං⁵ බිම්බං නසීදං පරකහං⁶ අසං,
හෙභුං පටිච්ච සමුහං හෙභුහමහා නිරුඤ්ඤිතී.

යථා අඤ්ඤභරං බීජං බෙත්තො වුත්තං විරුහති,
පඨවීරසඤ්ච⁷ ආගමම සිකෙහස්ඤ්ච භද්දහයං.

එවං ඛක්ඛා ව ධාතුයො ඡ්ච ම ආයන්තා ඉමෙ,
හෙභුං පටිච්ච සමුහා හෙභුහමහා නිරුඤ්ඤිතී.

අථ බො මාරො පාපිමො -පෙ- නත්ථවන්තරධාසීති.

1 අසසිග්ගො - සඝා 2. සබ්බ කම්මකම්මයං - මජ්ඣ. නිකා. PTS. 3. කන්තනු. - මජ්ඣ.
4. කන්තනු - සිමු. කන්තනු - සඝා. 5. නසීදං පකහං - සඝා. 6. පකහං - සඝා. 7. පඨවීර-
සඤ්චාගමි - මජ්ඣ.

[සිසුසවාලාවෝ:]

පාෂාණකියෝ මේ සස්තෙන් පිටත්හ. ඔහු මිත්තාදාමිත්ති ගාලෙන්. ඔවුන්ගේ දහම නුරැස්තෙමි. ඔහු දහමිති අදක්ඛයහ.

ශාක්‍යවංශයෙහි උපන් සමාන පුද්ගලයන් නැති සියලු සකකාදීන් මැඩ සිටියා වූ මරුන් තෙරුපු සියලු තන්ති නො පැරදුනු සියලු තන්ති මිදුනු (නාෂණා දාමිත්) අනිශ්‍රිත වූ සජීඥයන් වහන්සේ ඇති සේක. සියලු කමියන් ක්‍ෂය කිරීමට පැමිණි උපධිසංඛය සංඛාත නිජාණයෙහි ලාමිදුනු පසැස් ඇති ඒ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ සියල්ල දක්නා සේක. එ මොගේ ශාක්‍යන් වහන්සේ ය. උත්චන්සේගේ සස්ත රැස්තෙමි.

ඉක්බිති පවිටු මරු තෙමේ ... එහි ම අතුරුදන් විය.

5. 1. 9.

සේලා සුත්‍රය.

170. සැවැත්නුවර—

එකල්හි සේලා මෙහෙණ පෙරවරු හැද පෙරෙව පාසිටුරු ගෙණ සැවැත්නුවරට පිටු පිණිස පිවිසුනා ය. සැවැත්නුවර පිටු පිණිස හැසිර පසුබහ පිණිසපාභයෙන් වැලකුනී දිවාච්ඡරණය පිණිස අකිචනය වෙහ එළඹුනා ය. අකිචනයට පිවිස එක්තරු රුක්ඛුලෙක දිවාච්ඡරණය පිණිස හුත.

ඉක්බිති පවිටු මරු සේලා මෙහෙණහට බිය නැතිගැණුම් ලොමුදහ ගැණුම් උපදවනු කැමැත්තේ සමාධියෙන් පහ කරණු කැමැත්තේ සේලා මෙහෙණ වෙහ එළඹියේ ය. එළඹි සෙලා මෙහෙණට ගාථායෙන් කී ය:

මේ අත්ඛව කවරකු විසින් කරණ ලද ද? මේ අත්ඛවිති කාරකයා කවරේ ද? මේ අත්ඛව කුමක් නිසා උපන්නේ ද? මේ අත්ඛව කෙසේ නිරුද්ධ වේ ද?

එකල්හි සේලා මෙහෙණට 'මේ කවරෙක් ද' මිනිසෙක් හෝ නොමිනිසෙක් හෝ ගාථාව කියා දු"යි මේ අදහස විය. එකල්හි සෙලා මෙහෙණට 'මේ පවිටු මරු ය. මට බිය නැති ගැණුම් ලොමුදහගැණුම් උපදවනු කැමැත්තේ සමාධියෙන් පහ කරණු කැමැත්තේ ගාථාව කියා'යි මේ අදහස විය. ඉක්බිති සෙලා මෙහෙණ මේ පවිටු මරු යයි දැන පවිටු මරුහට ගාථාවන්ගෙන් පෙරලා කීවුය:

මේ අත්ඛව තමා විසින් කරණලද්දෙක් නොවේ. මේ දුකට පිහිට වූ අත්ඛව මෙරමා විසින් කරණලද්දෙක් ද නොවේ. හේතුව නිසා හට ගත්තේ ය. හේතුව බිඳීමෙන් නිරුද්ධ වේ.

කෙතෙහි වජුල යම්කිසි බිජුවටෙක් පොළොරසය ද ජලය ද යන ඒ දෙක ලැබෙන යම්කිසි අකුරු තගා ද?

එහෙයින් ම සකකියෝ ද, ධාතුහු ද, ඡායාතනියෝ ද යන මොහු හේතුව නිසා හට ගත්තෝ ය. හේතුවනිශ්චයෙන් නිරුද්ධ වෙත්.

ඉක්බිති පවිටු මරු තෙමේ ... එහි ම අතුරුදන් විය.